

Toa beše vreme koga pod udar na germanskiot fašizam se naogaa veke mnogu evropski zemji i narodi, koga toj udar sé poveke se približuvaše kon Balkanot i agresijata možeše vo vazduhot da se počustvuva.

Štip - iako togaš malo, nerazvieno i zafreno gradče megu goli ridje, imaše brojna mladinska organizacija i mladinsko dviženje čija osnovna orientacija se sostoeše vo toa mladite luđe da gi pripremi za otpor i borba protiv fašizmot.

Literaturnata družina vo štipskata gimnazijam, predvodena od Vančo Prke, vsušnost beše sobiralište na najprogresivnata štipska mladina. Taa im ovozmožuvaše na mladite luđe ne samo da dojdāt do posovremeni sfačanja vo literaturata i umetnosta tuku i da go njdat edinstveno možniot izlez od mnogubrojnite dilemi što togaš-noto vreme gi postavuvaše pred niv.

Vo ovaa literaturna družina, ili ušte potočno od golemata strast na Vančo Prke, koj i samiot beše poet, naučiv kako se saka literaturata i kolku ljubov i trpenie bara taa od pisatelot. Pod negovo neposredno vlijanie mnogumina vo Štip gi započnavme svojte prvi literaturni čekori.

Poneseni od idealot za osloboduvanje na našata zemja, nie mladište što se sobiravme pod znamenjata na Revolucijata, osven ovoj osnoven ideal imavme i svoja specifična predstava za utrešnina za lugeto što se borat za taa utrešnina, za čovekot - borec, za ženata - borec.

Eden takov lik na žena - borec beše i narodniot heroj Vera Jocić, srednoškolka od Skopje, čija hrabrost vo Narodno-osloboditelna ta borba izrasnuva do neustrašivost i gi inspirira ostanatite borci na izdržljivost, na nepokolebljivost, na podvizi.

Za likot na Vera Jocić ne еднаš e zboruvano ili pišuvano vo našata memoarska literatura. Bev očevidec na nejzinata hrabrost, bev očevidec na mnogubrojnite juriši na čije čelo taa stoeše, juriši protiv okupatorskata fašistička policija i vojska kaj Pelince, Drenak, Crnook, Crna Trava i mnogu drugi mesta. Taa poseduvaše nekakva posebna moć da gi oslobodi borcite od strah i da im pomogne da najdat izlez i vo bezizleznite situaciji.

Za vreme na poslednata ofantiva, poznata kaj nas kako Maj-ska ofanziva, vo eden od jurišite pod Osogovski vrv, Lisec beše raneta i Vera Jocić... Edinicite na Narodno-osloboditelna vojska, bez municija i hrana prodolžija vo pravec na seloto Sasa, a edna grupa ostana da ja nosi na race ranetata Vera Jocić. Toa nosenje po bespaka traeše tri dena. Koga grupata stasa do glavninata beše veke kasno.

Go pametam partizanskiot juriš, utredenta po nejzinoto počinuvanje. Navistina se jurišaše so prazni puški i samo hrabrostta go razbi neprijatelskiot obrač.

Dolgo go nosev vo sebe likot na ovoj borec. Toj kako da beše izvajan od mojot ideal za čovekot - vojnika na Revolucijata... I eden dena neposredno po osloboduvanjeto, za vreme na eden prestop vo Belgrad, ja napišav pesnata "Oči".

Mačen e patot do pesnata, do vistinskata. Ona što vo momentov ~~bi~~ se čini kako "problesok", kako " poetska objava", - toa e vsušnost eden dolg i složen proces zad koj stoi i iskustvoto i doživuvanjeto i refleksijata. Složenosta na ovoj proces im e zaednička na site poeti, no vo sekoe oddelno poetsko tvoreštvo toj ima izraziti, samo za toa tvoreštvo specifični i individualni belezi. Zatoa e mnogu teško da se zboruva za opštovažečki osobenosti na poet-skoto tvoreštvo kako čin na poetsko sozdavanje. Ne slučajno e reče-no deka postojat tolku poetski svetovi kolku što ima vistinski poeti.

Ne veruvam deka postoi čisto doživuvanje, kako što ne veruvam deka postoi i samo čisto razmisluvanje. Ako se oddelat ovie procesi se razbiva edinstvoto na pesnata, a so toa i samata pesna.

Adekvatniot poetski zbor dolgo zree vo poetot. Ubeden sum deka sekoj poet uspeva samo eden pomal del od pesnite što gi nosi vo sebe da gi obleče vo zborovi so koi tie ќе go prodolžat svojot život meѓu luѓeto.

Najteškoto, a i najedgovornoto od gledna točka na poet-skata etika e da se najde vistinski izraz za onie soдрžini i idei koi poetot saka da ~~ni~~ gi soopšti.

Ako vo toa ne uspee, zborot se pretvora vo laga, pesna-ta se isčaašuva i izleguva od svoje gluždovi.

"Molitvite na meeto telo" ja sođržat ideata na dolgo i neizodljivo patovanje do ljubovta i baranje nova smisla na zborot so koja toa patovanje nema da ni se stori bescelno i neostvarljivo, pa makar baranjeto da ne upatuva kon "zborot što liči na obično drvo", ili "na dlanki jaglenosani i praroditelski goli", kako što e rečeno vo prvata molitva.

Od ova a idea proizleguva i strukturata i kompozicionata izgrađenost na ciklusot so "Molitvite". Sekoja molitva pretstavuva sa sebe odredena celost, oddelna poetska transpozicija, no za da se razbere do kraj taa go bara svoeto vklopuvanje so ostanatite. Molitvite izviraat edna od druga, se vleaat edna vo druga; tie, barem mene, mi ličat na red od vodopadi pod koi ne možeme da zastaneme odednaš, no dodeka stoime pod edniot - vo negoviot šum nie go čuvstvuvame šumot na vtoriot, šumot na ostanatite.

"Molitvite ne se ni poema, ni nekoj drug, od učebnice poznat podolg poetski spev, tie se prosto molitvi na teloto, pesna na ljubovta.

Generacijata na koja što i pripačam, aktivno e prisutna vo site oblasti na našiot život. Bi se osmelil da tvrdat deka taa, osobeno vo poslednive godini stanuva sé poznačeen faktot vo novite dviženja i procesi, karakteristični za segašnata razvojna faza na našeto opštество. No da bidam poprecizen: koga zboruvam za ovaa generacija jas gi podrazbiram site onie što i pripačaat bez ogled na ~~drugata~~ ^{nijnata} profesija. Vo taa smisla i go sfativ Vašeto prašanje.

Ako ovaa generacija ja sporedam, ~~na~~ kako što velite, so novata generacija luče i tvorci, ne možam da ostanam ramnodušen pred faktot deka vo eden vonredno mal vremenski period se ispolnetix rečisi site praznini vo životot na našeto opštество. Ne mala zasluga za toa im pripača nam~~i~~ mladite luče i mladite tvorci.

So ova jas ne sakam niti možam da gi zatvoram očite pred problemite na mladite. Naprotiv, mislam deka tie problemi ¹ postojat tokmu poradi toa što mladata generacija go zazela ili go zazema svoeto mesto pod sonceto.